

PARE TOT PODERÓS, CREADOR DEL CEL I DE LA TERRA

1 ETERNES PREGUNTES

- I si hi ha Déu, ¿què hi fa aquesta realitat mundana davant Déu? Quin sentit pot tenir per a ell? (...) Per què ha d'haver volgut Déu crear quelcom distint de sí mateix, posar quelcom fora de sí, si ell és plenament autosuficient i plenament benaurat? Déu és un absolut de vida, de relació, de comunicació, d'amor.
- Al Gènesi hi ha dos relats de la creació: el primer capítol del Gènesi – el dels sis dies – s'acaba amb la creació de l'home i de la dona com a imatge de Déu.
- Deixa que la parella humana sigui la qui posi el nom a les criatures: se li encomana que posi ordre en la naturalesa i que s'hi situï convenientment sense cap mena de por, com a "senyors" d'allò que Déu ha creat.
- El segon relat té una altre intenció claríssima: explicar el sentit de la vida de l'home que experimenta el seu mal interior. El mal radical, simbolitzat en el menjar del fruit de l'arbre del bé i del mal, és el fet de voler ser com Déu.
- No hi ha res de dolent en la creació, excepte el mal que s'hi pugui fer per part del mal ús de la llibertat humana.

Al principi, Déu va crear el cel i la terra. La terra era caòtica i desolada, les tenebres cobrien la superfície de l'oceà, i l'Esperit de Déu planava sobre les aigües. Déu digué: "Que existeixi ..." (...) Déu veié que tot el que havia fet era molt bo.

(Gn 1)

Llavors el Senyor-Déu va modelar l'home amb pols de la terra. Li va infondre l'alè de vida, i l'home es convertí en un ésser viu.

Després el Senyor-Déu digué: L'home s'ha tornat com un de nosaltres: ja coneix el bé i el mal! I si ara agafa el fruit de l'arbre de la vida, el cull i en menja, viurà per sempre! Llavors el Senyor-Déu va expulsar l'home del jardí de l'Edèn, perquè treballés la terra d'on havia estat tret.

(Gn 2.3)

Preguem: Senyor, que sapiguem fer bon ús de la nostra llibertat, sempre en favor de la nostra felicitat i de la felicitat dels que ens envolten, i mai per caure en paranys que ens esclavitzin o per esclavitzar els altres.

2/3 - UNA FE QUE VE DE LLUNY / LA BONA NOVA CRISTIANA

- Jesús ens donà la suprema revelació del que és Déu, la tradició bíblica arriba a concebre Déu com a Trinitat, com a eterna relació i comunicació interpersonal en el sí del mateix Déu, en la qual la realitat divina es comunica tota i totalment del Pare al Fill: una inefable comunió de tots dos que és l'Esperit de Déu.
- Déu és amor. Déu és vida. Essent Déu comunicació eterna i necessària, Déu pot, a més, comunicar-se lliurement i gratuïtament. Això és la creació : la comunicació lliure de Déu a una realitat que existeix en virtut i com a terme d'aquesta comunicació lliure i gratuïta. (...) Som fills per participació, per comunicació lliure, per adopció.

Al principi existia el qui és la Paraula. La Paraula estava amb Déu i la Paraula era Déu. Ell estava amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res no hi ha vingut sense ell. En ell hi havia la vida, i la vida era la llum dels homes.

(Jn 1,1-4):

Preguem: Déu i Pare nostre, et donem gràcies pel teu Amor, i per aquest projecte que és la Vida. Nosaltres volem formar-hi part a prop teu i amb la teva ajuda.

4 ELS FILLS I EL FILL

- La imatge de pare és la que va consagrar Jesús i ha quedat com a imatge central de la nostra relació amb Déu: és la comunicació total i perfecte, la seva imatge eterna. Podem realitzar la persona humana com a imatge de Déu Pare, tot incorporant una nova comunicació d'amor.

Que el Crist habiti per la fe en els vostres cors, i que, arrelats i fonamentats en la caritat, pugueu comprendre amb tots els sants quina és l'amplària i la llargària,

- Això queda reflectit en la Bíblia, en el context de la “paternitat” de Déu amb Abraham que confia plenament i té fe “filial” en la promesa de Déu. La promesa és la cosa més gratuïta que hi ha: depèn de la generositat de qui la fa, i reclama, per part del que la rep, una plena i total fe confiada: Déu és Fidel a les seves promeses.

l'altitud i la profunditat, conèixer, en una paraula, la caritat de Crist que sobrepuja tot coneixement, perquè, totalment plens, entreu en la plenitud de Déu.

(Ef 3,17-19)

Preguem: Déu i Pare nostre, et demanem que, *arrelats i fonamentats en la caritat, pugueu comprendre amb tots els sants quina és l'amplària i la llargària, l'altitud i la profunditat, conèixer, en una paraula, la caritat de Crist que sobrepuja tot coneixement, perquè, totalment plens, entrem en la plenitud de Déu.*

5 SAVIESA D'ISRAEL

- No és el poder sinó l'amor, ni és el ser totpoderós, sinó el ser Pare, el que defineix el ser més propi, més substantiu, de Déu. S'atribueixen a Déu dues qualitats, amb particular insistència, fidelitat i misericòrdia o benvolença : el seu poder està al servei de la fidelitat.
- Déu és totpoderós; però amb el poder de Déu, no pas com el de l'home: amb el tot-poder del tot-amor.

Però, perquè tot ho podeu, us compadiu de tothom, i dels pecats dels homes n'aparteu els ulls a fi que puguin convertir-se. Perquè vos estimeu tot allò que existeix, i res no us fa fàstic d'allò que heu creat. Si no haguéssiu estimat una cosa, no l'hauríeu pas feta.

(Sav 11, 23-24).

Quan Israel era noi li vaig cobrar amor, des d'Egipte vaig cridar Efraïm cap a mi ... Com t'hauria de reptar, Efraïm, t'hauria de lliurar, Israel! T'hauria de tractar com Adamà, t'hauria de deixar com Jeboïm! El meu cor es replega sobre mi, alhora em bullen les entranyes. No puc donar curs a la meva ira ardent, no puc destruir Efraïm ja que sóc Déu, i no pas home.

(Os 11,7s).

Preguem: Déu i Pare nostre, gràcies per haver-nos creat i per haver-nos regalat el teu amor incondicional, malgrat les nostres infidelitats i mancances. Ajuda'ns a ser-ne conscients i a saber creure i a estimar, tal com ens indiques amb la teva generosa misericòrdia.

6 AQUESTA VIDA

- Només n'hi a una de vida. No podem separar mai aquesta vida de l'altra vida. La nostra vida és reconèixer i realitzar realment aquesta relació d'amor amb Déu, que ens ve d'Ell, que Ell ens ofereix gratuïtament i que nosaltres li retornem amorosament. Es dona com un doble moviment: la nostra vida ve tota de Déu, però retornant-la a Ell és com realitzem el seu sentit en un acte d'amor lliure. Això és l'home : és el ser lliure per a estimar.
- Déu ens ha destinat ha entrar en una comunicació gradual de la seva vida; que es va realitzant en la nostra tasca i responsabilitat de ser homes en aquest món creat, fins que assolim la plenitud quan Déu ens cridi a participar de la seva glòria.
- La gloria de Déu és fer que els homes visquin una vida digna d'homes i digna de fills de Déu. La vida digna és la vida de fills. És a dir; que el que està destinat a ser imatge de Déu ho sigui de veritat.

Tots els qui són guiats per l'Esperit de Déu són fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus que us faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!»

Així l'Esperit mateix s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que, sofrint amb ell, serem també glorificats amb ell.

(Rm 8,15-17)

Preguem: Déu i Pare nostre, ensenya'ns a estimar, per tal de poder ser dignes fills teus, i viure en la plenitud la llibertat que ens ofereixes.

7 SOM RESPONSABLES

Al setè dia, Déu va descansar y va començar el torn per a la humanitat que va esdevenir creadora amb llibertat. Efectivament, Déu ens ha deixat a nosaltres com a responsables amb totes les possibilitats a l'abast pel que fa a la llibertat, amb els riscos que això comporta. Déu actua així per amor, i l'amor autèntic és sempre una oferta de llibertat.

Senyor, sobirà nostre, que n'és, de gloriós, el teu nom per tota la terra!

Quan miro el cel que han creat les teves mans, la lluna i els estels que hi has posat, jo dic: «Què és l'home, perquè te'n records? Què és un mortal, perquè el tinguis present?»

Gairebé n'has fet un déu, l'has coronat de glòria i dignitat, l'has fet rei de les coses creades, tot ho has posat sota els seus peus: ramades de vedells i d'ovelles, fins i tot els animals feréstecs, l'ocell que va pel cel i els peixos del mar, i tot el que segueix els camins dels oceans. Senyor, sobirà nostre, que n'és, de gloriós, el teu nom per tota la terra!

(Ps 8)

Preguem: Déu i Pare nostre, et volem agrair la teva confiança envers nosaltres que neix del teu gran amor. Et demanem que moguts per aquest amor siguem imatge teva enmig del món i de la creació per tal que vagi esdevenint una realitat el teu Regne, "un cel nou i una terra nova". (Ap 21,1)

8 EL DÉU ALLIBERADOR

El nucli de la fe bíblica no és la imatge del Déu creador, sinó la del *Déu alliberador* que postula una relació en llibertat amb cada persona per tal que tothom pugui esdevenir imatge de Déu. L'exigència de justícia i de llibertat, és quelcom previ i anterior a la concepció de Déu creador.

Déu per dur endavant el seu pla alliberador vol comptar amb la nostra col·laboració. En el cas del poble de l'Aliança, és Déu qui se n'adona del clam del poble esclavitzat, i és ell mateix qui duu la iniciativa de cridar i d'enviar a Moisès, algú que pertany al mateix poble.

Moisès pasturava el ramat del seu sogre Jetró, sacerdot de Madian. Un dia, mentre guiava el ramat desert enllà, va arribar a l'Horeb, la muntanya de Déu. Allí se li va aparèixer l'àngel del Senyor en una flama enmig d'una bardissa. Moisès va mirar i veié que la bardissa cremava però no es consumia. I es va dir: «M'atansaré a contemplar aquest espectacle extraordinari: què ho fa que la bardissa no es consumeixi?» Quan el Senyor va veure que Moisès s'atansava per mirar, el cridà de la bardissa estant: Moisès, Moisès! Ell respongué: Sóc aquí. Déu li digué: No t'acostis. Treu-te les sandàlies, que el lloc que trepitges és sagrat. I va afegir: Jo sóc el Déu del teu pare, el Déu d'Abraham, el Déu d'Isaac i el Déu de Jacob.

Moisès es va tapar la cara perquè tenia por de mirar Déu. El Senyor li digué: He vist l'opressió del meu poble a Egipte i he sentit com clama per culpa dels seus explotadors. Conec els seus sofriments; per això he baixat a alliberar-lo del poder dels egipcis i fer-lo pujar des d'Egipte cap a un país bo i espaiós, un país que regalima llet i mel: el país dels cananeus, els hitites, els amorreus, els perizites, els hivites i els jebuseus. El clam dels israelites ha arribat fins a mi i he vist com els egipcis els oprimeixen. Ara, doncs, jo t'envio al faraó; vés-hi i fes sortir d'Egipte els israelites, el meu poble.

(Ex 3,1-11)

Preguem: Déu i Pare nostre, avui tu també sents el clam de tanta gent que viu en situació d'esclavatge a causa de la maldat del cor de l'home. Et demanem que ens facis el do de la teva mirada per veure aquesta humanitat en la que estem immersos i et demanem també que estiguem atents a la teva crida per ser enviats.

9 DÉU CREADOR: COM ENS HO VAREN EXPLICAR

- La doctrina de la creació suposa una confiança il·limitada en la bondat de l'univers perquè és obra de Déu.
- El relat de la creació vol mostrar quin és el sentit de la vida de l'home enmig de la multiplicitat de les coses del món. Per això va dient: el firmament, els astres, els mars i els continents, les plantes... ho va fer Déu, i era bo. I al final, com a coronació de tot, va fer l'home. És donar la confiança a l'home : tot ho ha fet Déu i ell ho ha posat tot a la seva disposició.
- El món s'ha d'utilitzar d'una manera raonable i adient, com li correspon a l'home
- No hi ha res de dolent en la creació, excepte el mal ús de la llibertat per part de l'home.

Déu digué: Fem l'home a imatge nostra, semblant a nosaltres, i que sotmeti els peixos del mar, els ocells del cel, el bestiar, i tota la terra amb les bestioles que s'hi arrosseguen.

Déu va crear l'home a imatge seva, el va crear a imatge de Déu, creà l'home i la dona. Déu els beneí dient-los: Sigueu fecunds i multipliqueu-vos, ompliu la terra i domineu-la; sotmeteu els peixos del mar, els ocells del cel i totes les bestioles que s'arrosseguen per terra.

Déu digué encara: Mireu, us dono totes les herbes que fan llavor arreu de la terra i tots els arbres que donen fruit amb la seva llavor, perquè siguin el vostre aliment. A tots els animals de la terra, a tots els ocells del cel i a totes les bestioles que s'arrosseguen, a tots els éssers vius de la terra, els dono l'herba verda per aliment. I va ser així.

Déu veié que tot el que havia fet era molt bo.

Hi hagué un vespre i un matí, i fou el sisè dia.

(Gn 1,26-31)

Preguem: Déu i Pare nostre, et demanem que sapiguem ser dignes i responsables del meravellós regal que ens has fet de la creació

10 DÉU ÉS ESPERANÇA

- Crear és estimar la criatura absolutament per ella mateixa, perquè Déu no crea per adquirir quelcom, sinó només per donar, per compartir i per esperar. Déu espera, ens espera. Déu té fe en nosaltres, espera en nosaltres, perquè ens estima.
- És cert que Déu té fe en el món; ara bé, una fe que passa per la creu. Déu es deixarà matar per nosaltres, perquè estima el món que Ell ha creat.

Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu no ha enviat el seu Fill al món perquè el món fos condemnat, sinó per salvar-lo per mitjà d'ell.

(Jn 3,16-17)

L'amor de Déu s'ha manifestat enmig nostre quan ha enviat al món el seu Fill únic perquè visquem gràcies a ell. L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats.

(1Jn 4,9)

Preguem: Déu i Pare nostre, volem ser instruments teus en aquest món i així un cop més volem pregar: *vingui a nosaltres el teu regne, facis la teva voluntat així a la terra com es fa en el cel.*

CANTS:

- Senyor escolteu, Senyor escolteu/ quan jo us pregui escolteu.
- Llibertat, llibertat: gràcies Déu per la llibertat
- La bondat i l'amor del Senyor, duren per sempre
- Vulgueu mostrar-nos oh Senyor/ la immensitat del vostre amor/ Amén, amén: veniu Senyor (2)
- Vine Pare dels pobres/ omple tots del teu amor
- Senyor, estimar-te a tu en totes les coses/ i totes en tu./ En tot servir i estimar (2)
- El Senyor és aquí i ens dóna la pau/ l'esperança per sempre/ la fe i l'amor.
- Acolliu el meu clam/ salveu-me Senyor/ pel vostre immens amor/ Amén
- **La gràcia de Déu**, quin so tan dolç, ens recolza a tu i a mi/ jo estava perdut i ja m'he retrobat, jo era cec i ara veig el camí. **La gràcia de Déu**, quina força més gran, de res ja no tinc jo més por/ em sento feliç, i estic exultant, és la força del meu Senyor. **La gràcia de Déu**, no n'hi ha de millor, car ens lliure de qualsevol mal/ enfront de la mort i davant el dolor, ella ens dóna empenta i pau.